

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 grudnia 2019 r.

Pozycja 256

POSTANOWIENIE z dnia 28 września 2019 r. Sygn. akt Ts 185/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej A.B.,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W sporządzonej przez radcę prawnego i wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 19 grudnia 2018 r. (data nadania) skardze konstytucyjnej A.B. (dalej: skarżący) wniósł o:

1) „uchylenie zaskarżonych orzeczeń Sądu Okręgowego w O. IV Wydziału Penitencjarnego, zobowiązanie tego sądu do ustanowienia dla skarżącego pełnomocnika z urzędu w sprawie o sygn. akt: [...] i przekazanie tej sprawy Sądowi Okręgowemu w O. IV Wydziałowi Penitencjarnemu do ponownego rozpoznania”;

2) „przywrócenie terminu do wniesienia niniejszej skargi, jeżeli strona skarżąca uchybiła ustawowemu terminowi do wniesienia tego środka zaskarżenia – pełnomocnik skarżącego nie dysponuje pełną wiedzą o terminach doręczenia skarżącemu poszczególnych orzeczeń [...]”.

Skarga została wniesiona w związku z następującą sprawą.

Skarżący wystąpił o wyznaczenie obrońcy z urzędu w postępowaniu w sprawie skargi na decyzję z 26 października 2017 r. Dyrektora Zakładu Karnego w S.

Zarządzeniem z 3 kwietnia 2018 r. (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy w O. Wydział IV Penitencjarny (dalej: Sąd Okręgowy), na podstawie art. 8 § 2a ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (ówcześnie: Dz. U. z 2018 r., poz. 652, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2019 r. poz. 676, ze zm.; dalej: k.k.w.), nie uwzględnił wniosku skarżącego. Sąd Okręgowy wskazał, że skarga została wniesiona po terminie. Ponadto też, że postępowanie skargowe „nie jest postępowaniem karnym sensu stricto, do którego odnoszą się przepisy kpk”. Postanowieniem z tego samego dnia (sygn. akt [...]) Sąd Okręgowy pozostawił skargę bez rozpoznania, albowiem został przekroczony termin do jej wniesienia. Orzeczenie to zostało utrzymane w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego z 18 maja 2018 r. (sygn. akt [...]).

Zdaniem skarżącego, zakwestionowane orzeczenia naruszają prawo do sprawiedliwego osądzenia sprawy i prawo do obrony, które wynikają z: art. 42 ust. 2 Konstytucji; art. 78

ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.; dalej: k.p.k.); art. 1 § 2, art. 20 § 1 k.k.w. w związku z art. 623 k.p.k. oraz art. 156 § 6 k.p.k.; art. 6 ust. 2 lit. b Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Skarga konstytucyjna jest szczególnym środkiem ochrony wolności lub praw. Musi ona spełniać przesłanki jej dopuszczalności, które zostały określone w art. 79 ust. 1 Konstytucji, a doprecyzowane w ustawie z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK). Zgodnie z art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK skarga konstytucyjna może zostać wniesiona do Trybunału Konstytucyjnego dopiero po wyczerpaniu drogi prawnej, w terminie trzech miesięcy od dnia doręczenia skarżącemu prawomocnego wyroku, ostatecznej decyzji lub innego ostatecznego rozstrzygnięcia.

2. Trybunał stwierdza, że skarga nie spełnia wymogów określonych w art. 53 ust. 1 pkt 1-3 u.o.t.p. TK.

Skarżący nie kwestionuje konstytucyjności przepisów prawa lub zrekonstruowanych na ich podstawie norm prawnych lecz rozstrzygnięcia orzekających w jego sprawie sądów (akty stosowania prawa), które zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą nie podlegają kognicji Trybunału.

Mając powyższe na uwadze, Trybunał nie może, o co wnioskuje skarżący, uchylić wskazanych przez niego orzeczeń. Trybunał może ewentualnie orzec o zgodności lub niezgodności z Konstytucją przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego na podstawie którego wydano ostateczne orzeczenie w sprawie skarżącego. Taki wyrok Trybunału stanowi dopiero, zgodnie z art. 190 ust. 4 Konstytucji, podstawę do wznowienia postępowania, które w konsekwencji ma doprowadzić do usunięcia istniejącego naruszenia chronionych konstytucyjnie praw lub wolności. Skarżący tymczasem nie wskazał żadnego przepisu, który stanowiąc podstawę orzeczeń zapadłych w jego sprawie, naruszałby przysługujące mu prawa i wolności określone w Konstytucji (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK). W konsekwencji nie sformułował on również ani zarzutu niekonstytucyjności normy prawnej (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK), ani nie wskazał, w jaki sposób zostały naruszone jego konstytucyjne wolności lub prawa (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK).

3. Niezależnie od powyższego Trybunał stwierdza, że skarżący nie udokumentował daty otrzymania ostatecznego orzeczenia, co w świetle art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p. TK stanowi brak formalny skargi. Ze względu jednak na powyżej wskazane podstawy odmowy, Trybunał odstąpił od wezwania skarżącego do uzupełnienia tego braku.

4. Odnosząc się natomiast do wniosku o przywrócenie terminu, Trybunał przypomina, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą termin do wniesienia skargi konstytucyjnej jest terminem materialnoprawnym, niepodlegającym przywróceniu (zob. m.in. postanowienie TK z: 4 kwietnia 2014 r. i 25 czerwca 2014 r., sygn. Ts 5/14, OTK ZU nr 3/B/2014, poz. 245 i 246).

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.